Elena ZGÂRCIBABĂ

UNELE CONSIDERAŢII REFERITOARE LA VERBUL *A TREBUI*

După cum s-a menţionat în literatura de specialitate, *a trebui* este un verb foarte „capricios” [1], care a suscitat atenţia mai multor specialişti. Un capitol întreg îi dedică profesorul A. Ciobanu, luând în discuţie norma şi potenţele combinatorii ale verbului dat, precum şi cauzele extinderii modelului *trebuie de...* [2]. De asemenea, *a trebui* a constituit obiectul discuţiei în articolele consacrate verbelor semiauxiliare semnate de V. Guţu, Gh. Nedioglo, C. Săteanu, Şt. Hazy, D. Irimia, C. Dimitriu ş.a. Particularităţile semantice, sintactice ale verbului dat au fost analizate şi de Gh. Constantinescu într-un studiu dedicat în întregime verbului *a trebui* [3].

Chiar de la început e necesar a consemna faptul că *a trebui* manifestă două valenţe: verbală şi adverbială. În cea de-a doua valoare el are două sensuri: de probabilitate, fiind sinonim cu adverbul *probabil* (trebuie că vine), şi de posibilitate, echivalând cu adverbul *posibil* (trebuie să fi plecat). Un exemplu: „Îmbrăcămintea de vară a acesteia data aproximativ şi fotografia, care trebuie să fi fost de prin 1908 sau 1909” (G. Călinescu, **Scrinul negru**, p. 57).

Valoarea verbală a lui *a trebui* rezidă în caracteristicile gramaticale şi semantica, statutul său de verb predicativ sau semiauxiliar.

În calitate de verb predicativ e utilizat cu sens personal tranzitiv de „a cere” (transmis din vechea slavă), de „a folosi”, „a întrebuinţa” (tot din slava veche), de „a considera folositor” (ceva) şi de „a merita” – sensuri atestate în lucrări din sec. XVI-XVII, luate în discuţie de Gh. Constantinescu [4].

Sensul fundamental al verbului este „a avea nevoie” (de ceva), se utilizează cu un pronume în dativ, care este un subiect logic. Cu acest sens verbul este predicativ, personal intranzitiv. Cu sens impersonal intranzitiv *a trebui* devine semiauxiliar. Diferenţa aceasta o putem observa în baza exemplelor: „De ce trebuie să ştii? şi De ce-ţi trebuie s-o ştii?”. În primul caz *trebuie* are sensul impersonal „e necesar”, iar în al doilea *a trebui* este utilizat cu funcţie predicativă, cu sensul de „a avea nevoie”, iar pronumele -ţi indică subiectul logic. În această poziţie *a trebui* este predicativ chiar dacă are în distribuţie un alt verb.

E de semnalat faptul că *a trebui* e considerat predicativ dacă are în distribuţia dreaptă un substantiv: [5]

„Nu-mi trebuie a ta *milă*, nu vreau a tale daruri” (V. Alecsandri, **Opere**, II, p. 72).

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

„Nu-mi trebuie *mâncare*, nu-mi trebuie *apă.* Am ajuns ca la un scaun de judecată a lui Dumnezeu, unde trebuie să îngenunchez” (M. Sadoveanu, **Baltagul**, p. 89).

În calitate de semiauxiliar *a trebui* este considerat cel mai instrumentalizat fapt datorat utilizării impersonale, spre deosebire de valoarea predicativă în paradigma completă, deşi unii cercetători (V. Marin) [6] îl consideră şi în postura dată unipersonal.

Anume cu sensul impersonal intranzitiv se utilizează ca semiauxiliar, având în distribuţie un alt verb.

Mai e de adăugat că *a trebui*, ca semiauxiliar, este unipersonal şi invariabil. Tendinţa de a-l acorda cu subiectul are mai multe explicaţii: Gh. Dragomirescu susţine că aceasta e o influenţă livrescă, datorându-se limbilor franceză şi germană [7], C. Săteanu notează că acordul semiauxiliarului cu subiectul este dovada relaţiei de solidaritate reciprocă dintre cele două verbe, care au un subiect comun [8].

V. Guţu consideră acordul respectiv ca o consecinţă a faptului că vorbitorul conştientizează cele două verbe drept o singură unitate predicativă cu un subiect unic [9]. Prof. A. Ciobanu califică acest fenomen de factură populară ca fiind o utilizare „personalizată” a verbului *a trebui* [10] în distribuţie cu participiul.

Luând în discuţie ocurenţa dreaptă a verbului *a trebui,* putem semnala faptul omnicunoscut că în limba română contemporană el selectează doar conjunctivul; infinitivul a fost utilizat uneori de către scriitorii din sec. al XIX-lea. Concurenţa dintre conjunctiv şi infinitiv are la origine o influenţă balcanică. La ora actuală această concurenţă s-a încheiat cu eliminarea totală a infinitivului care se întrebuinţa după verbul *a trebui*.

Distribuţia supinală a verbului *a trebui* este considerată neliterară. Menţionează şi A. Ciobanu în studiul *Norma şi potenţele combinatorii ale verbului* ***a trebui*** [11]. Corectitudinea utilizării verbului *a trebui* este luată în discuţie de I. Condrea, care specifică natura impersonală prin conţinut şi unipersonală prin formă a acestuia, pronunţându-se pentru o exprimare îngrijită, care prevede excluderea supinului din distribuţia verbului dat [12]. Cu toate acestea, se mai întâlneşte în literatura artistică şi, mai des, în publicistică.

Iată un exemplu: „Păpuşoii, slavă Domnului, ajung la genunchi, grâul mâine-poimâine dă în spic, se ridică de dincolo răsărita, atâta doar că de prăşit ar mai trebui o dată” (I. Druţă, **Scrieri**, p. 97).

După opinia lui N. Mătcaş, în situaţii de acest fel, când topica este inversată, supinul nu mai este parte componentă a predicatului verbal compus, ci îndeplineşte funcţia de subiect gramatical al propoziţiei, iar *a trebui* este predicativ [13].

Cea mai mare frecvenţă în limbă o are distribuţia lui *a trebui + conjunctiv* care se întâlneşte în toate stilurile limbii.

Pentru confirmare, propunem o statistică a frecvenţei distribuţionale cu modul conjunctiv pe paginile literaturii artistice.

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

Tabelul 1

Autorul	Opera	Pagina	Distribuţii cu conjunctivul	Distribuţii cu particiul
I. Brad	*Muntele sfânt*	3-103	23	1
N. Breban	*Don Juan*	11-111	45	4
G. Călinescu	*Scrinul negru*	10-110	25	2
I. Creangă	*Opere, vol. I*	75-175	17	2
I. Druţă	*Scrieri, vol. I*	12-112	29	4
M. Eminescu	*Geniu pustiu*	21-121	26	1
F. Neagu	*Îngerul a strigat*	5-105	25	2
I. Neculce	*O samă de cuvinte*	21-121	4	–
M. Preda	*Marele singuratic*	7-107	55	6
M. Sadoveanu	*Baltagul*	20-120	47	2
D. Săraru	*Nişte ţărani*	5-105	25	–
Z. Stancu	*Şatra*	24-124	30	2

În calitate de semiauxiliar *a trebui* poate lua forma indicativului sau condiţionalului, dar frecvenţa este inegală atât de la un mod la altul, cât şi de la un aspect temporal la celălalt. În baza fişierului am stabilit o frecvenţă mai înaltă a indicativului faţă de condiţional, iar timpul prezent al indicativului are o utilizare evident superioară celorlalte timpuri.

Sporadic, este utilizat perfectul simplu şi perfectul compus, ceva mai des se foloseşte imperfectul, iar prezentul condiţionalului este avansat de perfect.

Pentru ilustrarea celor menţionate reproducem sondajul efectuat în opera lui M. Sadoveanu şi Z. Stancu (100 de pagini).

Tabelul 2

Autorul	Opera	Indicativ						Condiţional	
		Prezent	Imperfect	PS	PC	MCP	V	Prezent	Perfect
M. Sadoveanu	*Baltagul*	19	3	1	1	–	–	1	1
Z. Stancu	*Şatra*	15	7	–	–		5	2	–

„Vai, cât trebuie să aştepte uneori omul o fericire visată!” (G. Călinescu, **Scrinul negru**, p. 75).

„Omul trebuie să-şi consume prin ficţiuni instinctul de catastrofă...” (G. Călinescu, **Scrinul negru**, p. 91).

„Cu orice chip trebuia să-şi înfrângă suferinţele, să se stăpânească şi să aibă răbdare” (Z. Stancu, **Şatra**, p. 69).

„Arhitectul se închipui cu câteva decenii în urmă, liber, şi trebui să admită că, dacă ar fi întâlnit-o atunci aşa cum era acum, s-ar fi îndrăgostit neapărat de ea” (G. Călinescu, **Scrinul negru**, p. 98).

„Ar trebui să mă bucur, în definitiv, că am fraţi şi surori chiar şi vitregi” (G. Călinescu, **Scrinul negru**, p. 70).

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

„Arhitectul ar fi trebuit să spună, având în vedere că se consideră tânăr şi liber: «Ai vrea să fii soţia mea?»” (G. Călinescu, **Scrinul negru**, p. 104).

Ar mai fi de remarcat fenomenul de hipercorectitudine în utilizarea valorii de semiauxiliar a verbului *a trebui* – acordul lui cu subiectul propoziţiei:

„Legile noastre, păstrate din bătrâni, trebuiesc împlinite fără nici o abatere” (Z. Stancu, **Şatra**, p. 26).

Această formă sufixată a lui *a trebui* pătrunde şi în stilul ştiinţific, deşi mai moderat, remarcă N. Mătcaş [14], forma invariabilă fiind preferată celei din paradigmă.

E de notat şi faptul că *a trebui* selectează în special conjunctivul prezent şi numai în cazuri rare este utilizat şi conjunctivul perfect:

„*Când suna, ştiam ca Ramses* ***trebuia să fi murit***” (M. Eminescu, **Poezii**, p. 253).

În afară de conjunctiv perfect în distribuţia lui *a trebui* apare şi forma de prezumtiv prezent (el *trebuie să fi râzând* şi acum) [15].

În cazul acesta, *a trebui*, chiar dacă se utilizează şi la imperfect (Gh. Constantinescu, valoarea adverbială corespunde unei forme fixe, împietrite, de prezent indicativ persoana a III-a singular, echivalente cu adverbele de mod predicative *probabil, poate sau posibil*, p. 16), are valoare adverbială: *probabil să fi murit, probabil să fi râzând* [16]. Nici forma de timp, mod a verbului *a trebui* şi nici preferinţa pentru o anumită distribuţie a verbului următor nu confirmă valoarea de adverb al lui *a trebui*. Nu putem stabili exact indicii formali pentru a determina valoarea adverbială, în afară de cazul când după *a trebui* urmează conjuncţia că: *trebuie că vine, trebuie că a plouat*. În celelalte cazuri valoarea adverbială a lui *a trebui* o putem deduce în baza contextului, adică reieşind din parametrii semantici: substituirea cu adverbele de mod respective.

La cele spuse mai adăugăm că valoarea adverbială a verbului *a trebui* e mai puţin frecventă în limba română, preponderente fiind construcţiile cu modul conjunctiv prezent care realizează funcţia de predicativ verbal compus.

Distribuţia cu un participiu a lui *a trebui* este, statistic vorbind, destul de modestă (a se vedea tabelul 1), dar ea a ridicat foarte multe probleme în ceea ce priveşte interpretarea sintactică a construcţiei date.

Se conturează două variante de interpretare:

– sintetică: *a trebui* + participiu = predicat verbal compus.

– analitică: *a trebui* – predicat verbal simplu, iar participiul – o altă unitate sintactică.

În cazul interpretării bifuncţionale a construcţiei în discuţie, participiul cu formă variabilă este interpretat, în virtutea acordului cu subiectul, ca element predicativ suplimentar (atribut circumstanţial / completiv), participiul, fiind considerat adjectiv de provenienţă participială cu dublă subordonare, în exemple de tipul: *balanţa trebuie echilibrată* şi *cererea aceasta vine rezolvată de cineva* [17].

Aceeaşi formă variabilă este atestată ca participiu trecut pasiv cu funcţie predicativă constituind o subordonată subiectivă (*Trebuie stimulat acest efort pozitiv*) ori o completivă directă (*Şi trebuiesc luptate războaiele aprinse* (M. Eminescu) [18].

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

Prin intermediul argumentelor invocate, se susţine că modul nepersonal nu este predicativ propriu-zis şi intră în relaţii cu subiectul doar în *construcţii participiale subiective* de tipul: *trebuie luate măsuri* [19].

În literatura de specialitate se mai face distincţie între forma invariabilă a participiului de pe lângă *a trebui* care poate fi pasivă (provenită dintr-un verb tranzitiv: *trebuie văzut, trebuie acţionat*) sau activă (de la un verb intranzitiv: *trebuie venit, ar trebui stat la aer proaspăt*). Ambele forme sunt echivalente cu modul conjunctiv: *trebuie să se vadă, trebuie să acţioneze, trebuie să stea,* beneficiind de un tratament similar: construcţii participiale subiective [20].

Informaţia privind interpretarea sintetică a construcţiei *a trebui* + *participiu* este mai sumară – în treacăt aminteşte V. Guţu despre un participiu cu sens pasiv care este echivalentul unui conjunctiv pasiv (*piesa trebuia jucată – trebuia să fie jucată*) [21], iar Şt. Hazy notează: construcţiile formate din *a trebui* + *participiu* au valoare pasivă [22].

Mai mult insistă în interpretarea diferitelor forme de participiu în distribuţia lui *a trebui* C. Dimitriu, care face delimitarea între formele variabile şi invariabile ale participiului şi admite, în calitate de element al predicatului verbal compus, doar forma invariabilă: *trebuie subliniat* [23].

În cea ce ne priveşte, admitem interpretarea sintetică a construcţiei discutate atât în cazul participiului invariabil, cât şi al celui variabil.

În cazul participiului variabil avem de-a face cu o structură de suprafaţă, obţinută dintr-o structură de adâncime: „Războaiele *trebuie luptate*" (M. Eminescu). Războaiele *trebuie să fie luptate*. Aşadar, binomul V_1 (a trebui) + V_2 (conjunctiv pasiv) va constitui un predicat verbal compus cu sens modal. Cele două structuri sunt sinonime din punct de vedere sintactic, având una şi aceeaşi funcţie.

În baza fişierului s-a constatat că în majoritatea exemplelor este utilizat participiul variabil provenit dintr-un verb tranzitiv:

„Hotărât, trebuie consultat hazardul!" (M. Preda, **Marele singuratic**, p. 57).

„Vreau să spun că mortul trebuie îngropat aici" (Z. Stancu, **Şatra**, p. 80).

„Tu eşti ca o vioară în care sunt închise toate cântările, numai ele trebuiesc trezite de-o mână măiastră..." (M. Eminescu, **Geniu pustiu**, p. 60).

Dacă ne referim la nuanţele de modalitate ale semiauxiliarului *a trebui*, e necesar a menţiona că este mult redusă sfera acestora în comparaţie cu ale verbului *a putea*, dominanta semantică fiind *necesitatea*. Palitra nuanţelor de necesitate a fost ingenios observată de Gh. Nedioglu: de la necesitatea satisfacerii nevoilor de toate zilele până la necesitatea fatală a imperioaselor legi ale naturii, de la necesitatea logică până la necesitatea determinată de un simplu capriciu, de la necesitatea provocată prin constrângere până la necesitatea obligaţiei morale, de la necesitatea inexorabilă a hotărârilor destinului până la necesitatea înfăţişată ca un deziderat, de la necesitatea impusă de raţiune până la necesitatea dictată de puterea unui sentiment, de la necesitatea aspiraţiei până la necesitatea izvorâtă dintr-o adâncă credinţă, de la necesitatea acţiunii sigure până la necesitatea probabilă a acţiunii [24].

V. Guţu îi atribuie patru nuanţe de modalitate: necesitatea (obliga-

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română"
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

ţia), conformitatea cu o situaţie dată, probabilitatea, posterioritatea în trecut [25].

Cercetătoarea timişoreană M. Borchin atestă pentru *a trebui* următoarele nuanţe de modalitate ale verbului: obligativitatea, necesitatea, probabilitatea, persuasiunea [26].

Analizând faptele de limbă, am stabilit următoarele valori de modalitate ale semiauxiliarului *a trebui* în binomul V_1 +V_2 (conjunctiv).

1. **necesitatea**: „...şi asta, cât îi de bună şi blajină, tot are o coastă de drac într-însa, care trebuie scoasă numaidecât...” (I. Creangă, **Opere**, p. 141).

„...şi ştiut este că un călugar trebuie să trăiască şi să moară în cămeşa în care şi-a căpătat sfântul său cin” (C. Hogaş, **Pe drumuri de munte**, p. 26).

– necesitatea impusă de destin: „Cineva tot trebuia să moară şi fiecare gândea că vor muri alţii, iar că rândul lui la moarte va veni mai târziu...” (Z. Stancu, **Şatra**, p. 105).

2. **probabilitatea**: „Ce nenorocit trebuie să fi fost când reamintirea îi schimbă faţa...” (M. Eminescu, **Geniu pustiu**, p. 102).

„Văd că vine argatul înainte de vreme. Trebuie să se fi întâmplat ceva” (M. Sadoveanu, **Baltagul**, p. 27).

„El tot căzut undeva trebuie să fie” (M. Sadoveanu, **Baltagul**, p. 77).

3. **obligaţia**: „...biata noră ... de voie, de nevoie, trebui să se scoale, să sărute mâna soacrei şi să-i arăte ce-a lucrat” (I. Creangă, **Opere**, p. 77).

„Ajunsese, sărmanul, la vârsta când meşterul trebuie să transmită tainele meseriei lui ucenicilor săi...” (I. Druţă, **Scrieri**, I, p. 81).

„Nici eu, nici bunică-mea n-am ştiut de acestea – şi-n legea noastră trebuie să trăieşti şi tu” (M. Sadoveanu, **Baltagul**, p. 26).

4. **persuasiunea**: „Şi trebuie să ştiţi că între oameni cea mai mare parte sunt dobitoace, care trebuiesc ţinuţi din frâu...” (I. Creangă, **Opere**, I, p. 160).

„Fiinţa ei începea să se concentreze asupra acestei umbre, de unde trebuia să iasă lumină” (M. Sadoveanu, **Baltagul**, p. 47).

„Legile noastre, păstrate din bătrâni, trebuiesc împlinite fără nici o abatere” (Z. Stancu, **Şatra**, p. 26).

Dintre cele patru nuanţe de modalitate atestate la semiauxiliarul *a trebui*, cele mai frecvente sunt de necesitate şi probabilitate, nuanţa de persuasiune se îmbină deseori cu cea de obligativitate (vezi ultimul exemplu de mai sus). În unele cazuri e greu a defini nuanţa de modalitate: „Cât foc trebuie să zacă în trupurile arămii sau negricioase!” (Z. Stancu, **Şatra**, p. 105) – nuanţa de probabilitate se amalgamează cu cea de posibilitate, de certitudine, de admiraţie, astfel conturându-se ideea unei polivalenţe semantice, a complexităţii actului lingvistic, care nu poate fi închistat în tipare.

Verbul *a trebui* poate fi însoţit de un alt semiauxiliar, astfel exprimând o modalitate dublă a acţiunii ce urmează a se înfăptui: „Nu mai voi să fug de la tatăl-meu, căci trebuie să caut a-mi uita nenorocirea, de se poate, prin o altă nenorocire...” (M. Eminescu, **Geniu pustiu**, p. 106).

„Când Dumnezeu dă o biruinţă unui nemernic, este un semn pe care trebuie să-l ştim a citi” (M. Sadoveanu, **Zodia cancerului**, p. 32).

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

Aşadar, limba română cumulează, în unele cazuri, într-un singur cuvânt, mau multe nuanţe de modalitate, iar în altele recurge la varianta „analitică”: *trebuie să caut a uita, trebuie să ştim a citi...*

Din faptele discutate putem deduce următoarele:

1. *A trebui* este unul dintre cele mai „capricioase” verbe datorită ambiguităţii sale lexico-gramaticale.

2. *A trebui* este predicativ doar în distribuţie cu un substantiv şi când este însoţit de pronumele personal în dativ cu funcţie de subiect logic.

3. În distribuţie cu un verb la conjunctiv sau participiu variabil şi invariabil alcătuieşte o unitate indisolubilă, îndeplinind funcţia sintactică de predicat verbal compus.

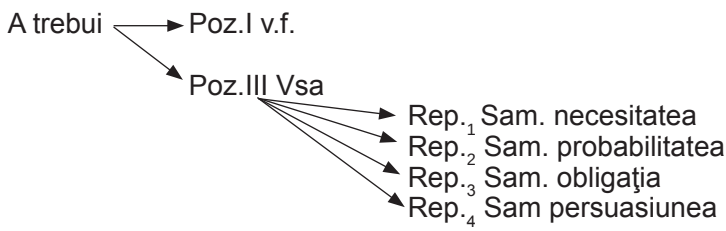
4. În calitate de semiauxiliar verbul *a trebui* este personal intranzitiv şi impersonal intranzitiv.

5. Distribuţia supinală cu verbul *a trebui* nu este recomandabilă ca normă literară.

6. Infinitivul în distribuţie cu *a trebui* în limba română contemporană e substituit în totalitate de conjunctiv. Se întâlneşte doar în textele vechi şi în cele din sec. al XIX-lea, considerându-se o construcţie arhaică. În textele moderne se întâlneşte atunci când între *a trebui* şi infinitivul sunt intercalate alte elemente sau din necesitate de versificaţie.

7. *A trebui*, în calitate de semiauxiliar, dezvoltă următoarele nuanţe: necesitatea, obligativitatea, probabilitatea, persuasiunea, precum şi altele care se asociază acestora.

Schema reprezentărilor verbului semiauxiliar *a trebui* este următoarea:

NOTE

[1] Mătcaş, N., *Meandrele unei construcţii* // Cultivarea limbii, Chişinău, 1982, p. 28.

[2] Ciobanu, A., *Limba maternă şi cultivarea ei*, Chişinău, 1988, p. 225-263.

[3] Constantinescu, Gh., *Particularităţile semantice şi sintactice ale verbului a trebui* // *LR*, XIX, 1970, nr. 1, p. 15-24.

[4] *Ibidem*, p. 16.

[5] Guţu, V., *Semiauxiliare de modalitate* // SG, 1956 vol. I, p. 70; Nedioglu, Gh., *Predicatul verbal* // *LR*, 1956, nr. 3, p. 43.

[6] Apud N. Mătcaş., o*p. cit.*, p. 28.

[7] Dragomirescu, Gh. N., *Auxiliarele modale* // L.L., 1963, nr. 7, p. 247.

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)

[8] Săteanu, C., *Predicatul compus* // Cercetări de lingvistică (Cluj), 1966, XI, nr. 2, p. 251.
[9] Guţu, V., *op. cit*., p. 69.
[10] Ciobanu, A., *op. cit.*, p. 256.
[11] *Ibidem*, p. 239-256.
[12] Condrea, I., *Utilizarea verbului* ***a trebui*** // *LR*, 1999, nr. 1, p. 49-50.
[13] Mătcaş, N., *op. cit.*, p. 33.
[14] Mătcaş, N., *op. cit.*, p. 29.
[15] Dimitriu, C., *Tratat de gramatică a limbii române*, Iaşi, 1999, p. 400.
[16] Guţu, V., *op. cit*., p. 68; Constantinescu, Gh., *op. cit*., p. 18.
[17] Dimitriu, C., *op. cit*., p. 424.
[18] Constantinescu, Gh., *op. cit*., p. 22.
[19] Neamţu, G. G., *Predicativul în limba română*, Bucureşti, Editura Ştiinţifică şi Enciclopedică, 1986, p. 157-157.
[20] *Idem*, p. 159.
[21] Guţu, V., *op. cit*., p. 68.
[22] Hazy, Şt., *Predicativitatea: determinare analitică contextuală*, Cluj-Napoca, 1997, p. 59.
[23] Dimitriu, C., *op. cit*., p. 422.
[24] Nedioglu, Gh., *op. cit*., p. 43.
[25] Guţu, V., *op. cit.*, p. 67.
[26] Borchin, M., *Particularităţi morfosintactice ale semiauxiliarelor de modalitate* // AUT, 1995, p. 55.
[27] *DLRLC*, vol. IV, Bucureşti, 1957, p.5 95.

SURSE

1. V. Alecsandri, *Opere* , vol. II, Chişinău, Editura Hyperion, 1991.
2. I. Brad, *Muntele sfânt*, Bucureşti, Editura Demiurg, 1991.
3. N. Breban, *Don Juan*, Bucureşti, Editura Fundaţiei Culturale Române, 1996.
4. G. Călinescu, *Scrinul negru*, Bucureşti, Editura Eminescu, 1977.
5. I. Creagă, *Opere*, vol. I, Chişinău, Literatura artistică, 1989.
6. I. Druţă, *Scrieri*, vol. I, Chişinău, Literatura artistică, 1989.
7. M. Eminescu, *Geniu pustiu*, Chişinău, Litera, 1997.
8. M. Eminescu, *Opere*, vol. I, Chişinău, Gunivas, 2001.
9. C. Hogaş, *Pe drumuri de munte*, Bucureşti, Minerva, 1988.
10. F. Neagu, *Îngerul a strigat*, Bucureşti, Editura Eminescu, 1991.
11. I. Neculce, *O samă de cuvinte*, Bucureşti, Editura Ion Creangă, 1990.
12. M. Preda, *Marele singuratic*, Oradea, Editura Marin Preda (după ediţia M. Preda, *Marele singuratic*, Editura Cartea Românească, Bucureşti, 1972).
13. Dinu Săraru, *Nişte ţărani*, Bucureşti, Editura Eminescu, 1975.
14. M. Sadoveanu, *Baltagul şi şapte povestiri*, Chişinău, Litera, 1996.
15. Z. Stancu, *Şatra*, Chişinău, Universitas, 1992.

BDD-A20861 © 2005 Revista „Limba Română”
Provided by Diacronia.ro for IP 216.73.216.143 (2026-11-19 12:13:31 UTC)